

Ανθρωποι που δε γνώρισα ποτέ μου δώσαν το αίμα μου και τ' όνομά μου
στην ηλικία μου χιονίζει, χιονίζει αδιάκοπα
μια κίνηση πάντα σα να 'θελα να προφυλαχτώ από ?να χτύπημα
δίψασα για όλη τη ζωή, κι όμως την άφησα
για ν' αρπαχτώ απ' τα πελώρια αγκάθια της αιωνιότητας,
η σάρκα μου ένας επίδεσμος γύρω απ' το αυριανό μου τίποτα
κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει στον πόνο μου
εκτός απ' τον ίδιο μου τον πόνο ?είμαι εδώ, ανάμεσά σας, κι ολομόναχος,
κ' η ποίηση σα μια μεγάλη αλήθεια που την ανακαλύπτεις ύστερ' από χρόνια,
όταν δεν μπορεί να σου χρησιμέψει πια σε τίποτα.
Επάγγελμά μου: το ακατόρθωτο.

(Δημοσιεύτηκε στην «Επιθεώρηση Τέχνης», τ. 141, Σεπτέμβρης 1966, σελ. 137)